

37. KAJ

Domotoužje

ZELENI
BREGI
ZELINE

Domotoužje

37. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2018.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2018.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 90.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Dubravko Sušec

Urednik
dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbirke
prema naslovu pjesme Valentine Šinjori

Fotografije
Damir Matijević

Likovna oprema zbirke
Danko Merin

Grafička priprema
Monika Džakić

Tisak i uvez
Tiskara Zelina d. d. Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 400 primjeraka.

ISBN 978-953-6540-77-8

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem **000996111**

Domotoužje

Kazalo

Predgovor

IVO KALINSKI	
Nostalglično razapinjanje istine	XIII

Mučiju Kipci

VESNA ANDREJIĆ MIŠKOVIĆ, Sibirj	
Pred vrati bez mira	17
ŽELJKO BAJZA, Zagreb	
Mučiju kipci	18
ANASTAZIJA BALENT, Donji Kraljevec	
Selsko dete	19
ANKICA BISTROVIĆ, Koprivnica	
Čekam provo vrijeme	21
BOŽICA BRKAN, Zagreb	
bonanza jel pemo pak k cvenaričom televizora glet	22
BOŽICA BRKAN, Zagreb	
nemrem se plakati	25
ANICA CVETNIĆ DIMITROV, Sveti Ivan Zelina	
Fotelja	26

Na natječaj 37. Recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ – Sv. Ivan Zelina 2018. odazvalo se 129 autora s 518 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. **Ivo Kalinski** (predsjednik), dr. sc. **Božica Pažur** i **Štefica Kamenarić-Filipović** dr. med., odabralo je 70 pjesama za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

ZDENKA ČAVIĆ, Koprivnica Cug za zelene brege	27
VIŠNJICA DANANIĆ, Sveti Ivan Zelina Misel ti pošilam	28
SANJA FLAJS-VIDAKOVIĆ, Đurđevac Picek f gajbi	29
DARKO FODER, Ivanec Drač	31
MILAN FRČKO, Koprivnica Štenge za nebo	33
ŽELJKO FUNDA, Varaždin Reči ne kučiju na vrata	34
IVAN GAĆINA, Zadar Vu megli spomena	35
GORAN GATALICA, Zagreb Amorozna večer na tramvajske štacije	37
GORAN GATALICA, Zagreb Spomenek na ljetine	38
MARKO GREGUR, Koprivnica *	39
VERA GRGAC, Novaki Bistranski Idem polaku	41
VERA GRGAC, Novaki Bistranski Leže dišem	42

VINKO HASNEK, Glavnica Donja Kaplice	43
VINKO HASNEK, Glavnica Donja Htel bi živeti	45
MARIJA HEGEDUŠIĆ, Hlebine Živlenjski zov	46
MARIJA HLEBEC, Krapina h dervenemu križu zapisane	47
ALEKSANDAR HORVAT, Ludbreg Škrinjica z blagom	49
ANA HORVAT, Čakovec Kak tak	50
<i>Gjele od blata</i>	
NADA JAČMENICA, Sveti Križ Začretje Rozikrant	53
NADA JAČMENICA, Sveti Križ Začretje Ponoriete želje	54
ANA JAKOPANEC, Koprivnica Zaraščena toga	56
VESNA JANKOVIĆ, Čakovec Pusti me	57
TOMICA KOLAR, Pregrada Moja liepa kmica	58

EMILIJA KOVAČ, Čakovec Jedna proljubavna, preljubavna	59
STJEPAN KOVAČEC, Zagreb Kruha i masti	61
MIRJANA KRIŽANOVIĆ, Stubičke toplice Prišepni ruožam	62
ZVONKO KUDELIĆ, Zagreb Štibra	63
ĐURĐA LOVRENČIĆ, Sveti Križ Začretje Mejažna graba	64
ŠTEFANIJA LUDVIG, Dubravica Veslati na oblaku	65
ZDENKA MALTAR, Novi Marof Na mojim se migica konča sviet	68
ZDENKA MALTAR, Novi Marof Pupa, kašerani paper	69
BISERKA MAREČIĆ, Kašina Tiele od blata	71
BISERKA MAREČIĆ, Kašina Svetle i senca	72
VESNA MATEŠA, Zagreb Tragi	73
JASMINKA MESARIĆ, Zagreb Zapopeval je ptič	74

KRISTINA MRKOCI, Mače Mačanski nokturno	75
ANASTAZIJA NORŠIĆ, Bregana Dobro je	76
MILIVOJ PAŠIČEK, Zagreb Zakaj me ti cela boliš	78
DENIS I ANITA PERIČIĆ, Varaždin Vusamlena Zvezda	79
IVAN PICER, Sigetec Imam želo	80
ANKICA PICULEK, Donja Bistra Oskrnavljen belina	81
VLADIMIR PODGAJSKI, Petrovsko Zvieve	82
<i>Paraliza Senjof</i>	
NADA POMPER, Križevci / München Reči v kaju, sličicami z detinjstva zvoniju	85
BRANKO MIHOVIL RAKIJAŠIĆ, Pitomača Mortim	87
DARKO RAŠKAJ, Lobar Špancier z kokotem	88
DARKO RAŠKAJ, Lobar Zažaremo duom	89

LJUBICA RIBIĆ, Varaždin Črna cesta	90
TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin Film noir 1/2	91
TOMISLAV RIBIĆ, Varaždin Film noir 4.	93
SLAVA ROSANDIĆ, Zagreb Kaj je Rabuzin narisal?	94
PETRANA SABOLEK, Čakovec Zavozlane reči	95
TEREZA SALAJPAL, Koprivnica Kristalna obleka	98
SLAVICA SARKOTIĆ, Lekenik Zajni na liste čekajna	99
ZDENKA SOKALIĆ, Sveti Ivan Zelina Peh	101
VALENTINA ŠINJORI, Novi Marof Domotoužje	102
VALENTINA ŠINJORI, Novi Marof Zimogrozni flojsar	103
VALENTINA ŠINJORI, Novi Marof Paraliza senjof	104
VLADIMIR ŠUK, Oroslavlje V logožaru nosim arkadijski mir	105

BRANKO TOMPIĆ, Sisak Oglodano vrijeme	106
MAGDALENA VLAH – HRANJEC, Donji Kraljevec Na sprevodu	107
ĐURĐA VUKELIĆ ROŽIĆ, Ivanić-Grad Zaljubila sam se (br. 5)	110
KATARINA ZADRIJA, Vrbovec Vušla rieč	112
IVAN GORAN ŽUNAR, Ivanec Goali i skureni na soncu	113

IVO KALINSKI

Nostalgично razapinjanje intime

Od petstotinjak pristiglih i na ovogodišnji natječaj 37. recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva! - pjesnici/pjesnikinje i dalje nastoje, između ostaloga, uspostaviti odnos dvaju izričaja: standardnoga jezika i kajkavskoga. Doista, ne vidljivo, ali lako ustanovljivo. No, zbog fonoloških, morfoloških i sintaktičnih osobitosti dakako da je razumljivo govoriti i o dvjema estetikama.

I ovogodišnja produkcija suvremenoga kajkavskoga pjesništva, svakako obilnije nego dosad, tematski je ponajviše prožeta *nostalgijom* (nostos - povratak, algos - bol), *sjećanjem* na ono što je bilo a više ga nije, niti će ga ikad više biti. ("Za tim možemo žaliti, ali ne možemo mijenjati ili vratiti ono što je otišlo u nepovrat. Ostala su sjećanja i poneka fotografija"; Dragutin Novina, 2000. g.)

Poetskim "sjećanjem" na tu prošlu životnu ikonografiju, uglavnom lijepu ikonografiju, čak i onu književnu (*Mučiju kipci*), poetski nastoji se te drage trenutke prošlosti ponovno oživjeti. Kako to ipak i nije moguće jer realitetne zakonitosti nemilosrdno mrve ostatke prošlosti, bili dobri ili loši, nikakvo čudo da je *poetska reminiscencija sjećanja na to impregnirana s boli*. Uglavnom je tako (*Zažaremo f duom; Cug za zelene brege*), a kad nije tako, kad se ne radi o ovakvim "čistim emotivcima", onda su posrijedi rafiniranije poetike "raznovrsnih radikalaca" od onih poopćeno duboko refleksivnih (*Domotoužje*) do onih intimno individualiziranih (*Goali i skureni na soncu*). Nije rijetkost da poetska intima bude raskomadana u lekseme, dvojbena - kao sam život - život koji diše kroz oksimorone jer drukčije ne

Mučiju kipci

može (*Kak tak; Na mojim se migica konča sviet; Drač; Zakaj me ti cela boliš*). U pitanju je, čini se, prigušena ljubav ili erotika, ako ne prigušena ljubav, ako ne erotika - onda barem žudnja!

Poetska zaokupljanja tekstem toliko su ponekad u našem doživljaju *stravično stvarna/nadstvarna* (tematski i jezično) da počesto ne sliče životu samom, nego više imitaciji života, stanovitom mentalnom robotiziranju (*Vusamlena zvezda*).

Onaj recitatorski, izvedbeni dio pjesama, uvelike ovisi o recitatorima/dramskim umjetnicima koji ga na svoj način iznose pred publikumom, ponekad ležerno, krajnje opušteno, ponekad dramatično, ponekad s čistom emocijom. Događa se također ponekad da njihove interpretacije autorima pjesama nisu sasvim prihvatljive. Oni bi to drukčije, što je također razumljivo.

Uglavnom, poetski kontakti sa simbolima koliko bili česti toliko nerijetko ostaju zagonetni. Nekad su fobija, nekad opstaju kao hobi, nedosegnuti ideal. Ipak, pjesnici/pjesnikinje i dalje će umnažati i razmnažati sve svoje i naše duhovno-refleksivne obuzetosti riječju, bile one naše *ponoriete želje* (*Ponoriete želje*) bile one intimno suverene i spoznajno traumatične (*Zajni na liste čekanja*), bile one tek zov ili vapaj koji bi da se prepozna. - Jer, na kraju krajeva, *pervi plač/ prvi smehek/ i korak prvi/ sake razbite koljene/ i zdrapani laketi/ od pervega kruga na becikljinu/ perva slova/ perva ljubav (...)* se tuo je h dervenomu križu zapisane (*H dervenomu križu zapisane*).



VESNA ANDREJIĆ MIŠKOVIĆ
Sibinj

Pred vrati bez mira

Zmetena škropcima
protuletnih deždi
koji po koži pobiraju
oproščene grehe
zraslih bez nadi.
Čekam pred vrati
tvojih oči
bez mira.
Mlečnu stezu
potaracanu
po plečima vremena
štela bi ostati
čistih nog
dok hodim po oštrem nožu
još navek mrzlih vetri.
Tečem kak reka
tam kam tvoje srce teče
dok protuletni deždi
več tjednima curiju
a ti vrata nikak da otpreš.

ŽELJKO BAJZA
Zagreb

Mučiju kipci

Duge sem hodil vu gluhu noč.
Pital jesem vulice ima li još ikoga
kaj bi nosil sečanja na vugodnika ovega
terega je spila memla od dekunga.

Više je bile vetra neg rožic.
I bila je noč ili žalost,
a poleg steze zrasla je črljena ciklama.
Kipci mučiju zdaj, sveti.
Listor luster, spinet i krinoline njišeju se v taktu menueta,
i zvijaju se ruke te drobne i blede,
opojni miris i dama na silhuete na oslikanem porculanu z rokokoja.

Tad veselu je negdo rekel reč
i začel je simpozijum ob Filidi i Didoni kaj živele su prokšene
i ob Lady Godivi kaj žal je ni bile greha.
Al došel bu zopet zapostavljeni amor.
Zaigrali buju zlati lasi i vesele oči kak dan gda se pojavi posle noči.
Još bu sonce se smejale, i sence se budu njihale,
dok bu Georgika, dalke, zaostala.

ANASTAZIJA BALENT
Donji Kraljevec

Selsko dete

Selsko dete zna
da je najslajši skrajec
friško pečenoga domačega kruha
i vroče prežgone juhe duha.

Selsko dete zna
da ne treba za sako kaštigo
korpice nabirati
i spod kvočke jejce dirati.

Zna
kak se marha na vojki na gmajno pelja
i kulko treba za zimo kiseloga zelja.
Kak se z korbačom cujek tira
i kak se kalamper na poljo pobira.

Selsko dete
zna
kak se pod stolom
za Božič na slamici
Isus čaka
i da je ne lepo z seljaka
delati hrmaka.

Zna
i
kak se koscom v jutro zaran
na senokošo zajtek nosi
i kak se z plehnatom kosom kosi.
Da se nesme pozabiti sosedina črešja da je zrela
makar i hudoga cucka mela.

Selsko dete
zna
da je herbija i gruda zemlje tu vredna kak zlato,
od negda od jape sinu dato.
Saki se z svojim falačecom štima,
srečen je i z onim malo kaj ima.

ANKICA BISTROVIĆ
Koprivnica

Čekam provo vrieme

Nemam rada mrzline, niti obloke koji na sever gledijo,
sivi plašči na očij, tmurni vidiki douše hladijo.
Obloki obrjeni k jugo mam zranja nado pošiljajo
sončeve zrake dom grejejo, tela so topla,
brige ni žmefke, zgovorene rieči ne tiščijo.

Čekam provo vrieme f kojem bi mogla toploto nojti
doteknoti se svoje žareče čežje, serce raširiti
samo lijepe rieči čuti i zgovorjati, ne se norčiti, pikati
i vu to svoje tegobe skrivati. Najtežeše je som biti.
Sejeno jel zoto kaj nikoga nemaš,
il zoto kaj te nišče ne gledj,
morti zoto kaj f serco samo zlo, jol i mržja čepi.
Som si i unda dok drugi čovek krej tebe stoji.
Kaj je tak teško svojo hmojo čud zastaviti
i drugom malo svega serca otpustiti?

Ipak je najtežeše som biti...
I ptič v jato na jug leti
i jelen se v gustišo k srnam tišči,
vok f čoporo plena lovi
grlica se f gnezdo svojam mili.
Zakaj samo čovek mora biti som
pri rasprtom obloko koj na sever gledj?
Čez koj se ne vidi sonce, dom i telo
koje krej njega stoji.

bonanza jel pemo pak k cvenaričom televizora glet

sedem si da bum televizor gledela kej bum drugo nemam
drugoga posla
morem gledeti kej god oču kej mi srce poželi
ni ne znam kulko je kanalov
štrocām
bonanza bonanza

se se praši kak jašiju
tarararararraaaaaaa
tarararararraaaaaaa
indijanski šari poniji kej naši posavci na gmajnu gda bi se
puščali v galop
repriza
gleč kak se vidi da je snimano v studiju
gleč kak ovo gleč kak ono
gleč te farbe poslušaj špicu
tarararararraaaaaaa
tarararararraaaaaaa
stari cartwright mali joe crnomajnasti adam i one debeli
hoss
na svojem ranču ponderosa tam negde v amerike
de je naša prebaba zanavek odmrčala
sekud ti je denes kej te divji zapad
samo kej ja ne jašim žnimi na ridžanu
(gda sem štela susa bi mi i to dal)

a dečki bi si si kupili čizme kaubojske špičoke z visoke peta i
z špicplehi i z mamuza
da su de imeli
(ni v na-me toga bogme ne bilo)

negde još imam sliku kej su mi poslali
(saki se je najnu potpisal)
gda sem jim pisala da bi štela sliku kej gledim bonanzu
pak su mi lepo otpisali
i potle su jim si pisali
čovjek bi si mam mislil da su te film delali prijne doma
i pri nas je bilo još takve kojnov i takve krav
samo kej ne bilo takve rančov
a sad i prinas ranče delaju
ranch ove ranch one
kej si će nemaš ranč

kej sem bila dete a sem štela biti kej velike cure
još smo išli gore k cvenaričom televizora glet
još je svet vujnem bil crnobeli
(a ne kej denes kej i ponderosu v boje gledim)
a kej je televizorov bilo v selu jen v domu kej se je
zaključaval v jormarček
i de koji kej su kupovali v na-me na zajem

dobro je dobro je si mislim
dobro je kak god bilo navek bolje prelazilo
kej v sakom vesternu kak spada
kej v katekizmu najprvo
i kej kak v tem našem socijalizmu de je navek trebalo biti
bole
se dogda bole več ne bilo

se ti se mam presveti v seh farba kej se ti je pak jel crno jel
belo
tararararararraaaaaaa
tararararararraaaaaaa

BOŽICA BRKAN
Zagreb

nemrem se plakati

nemrem se plakati
i nemrem
nejdu mi suze
nejdu i nejdu
ni jena

a kakov ti je to život brez suz

si mislim jel bi gledela nekakov plačlivi film
ni ne znam jel još je talve
jel bi prečitala do kraja Valentove umetne suze
jel mi je najjeftineše kupiti kapi za joči

Fotelja

Kuliko vriediju fotelje?
Nemoj ni pitati!
Vu ove domače, obične
Saka rit stane.
Ali vu one prave
Bormeš nejde saka.

Trieba se nafčiti
Kak do prave duoiti.
Kriči, brblaj, špuotaj,
Zmišlaj, laži,
Tiraj vodu na svuoj mlin;
A tie mlin je – fotelja!

Kad jempot v prvu sedeš,
Onda je se dale lafko.

Onda čkomi, diži table ZA i PROTIV.
Važne da si v fotelje.
Če pogodiš pravu tablu,
Moreš se preseliti
I vu vekšu fotelju.

Pot ti je otpren!
Više ne muoraš
Rieči pregovoriti,
Samo poslušati druge glase
I obračati tablu ZA i PROTIV
I fotelja je tvoja!

Cug za zelene brege

Zadraplena karta, zorja se slači
cug je pobegel, fučka mašina,
dremlivo sonce spod oblaki maše.
Zgužvana karta, zgužvana robača,
na trećemu koloseku čeka.
Tenka belina duše putuje,
čkomina za norca ima čoveka.
Drockavi vagoni v zelene brege pelajo,
vutpiraju se v šine,
kak kača po temu soncu migajo,
zlizane cajte vlečo.
Huška cug, zgulena farba na vagoni.
Strahotepec se v kot stisnol,
zabil kam ide, blodi.
Truckajo se glavobolni vagoni.
žoto, zeleno, črleno,... čkomi,
zdi hava divji opčutek, kesni,
poldan se odnekud trefila,
cug se zastavil v zeleni bregi.

Misel ti pošilam

Iščeš li morti neku črtku,
neki znak ili neke čine,
iščeš li morti neki spomen,
pohabanu sliku v škatouflinu
od vsakeg leta tero mine?
Iščeš li mene vu jutriešne rose
tera se pribira na cvietu dišečem
ili pak sebe na mojemu licu
tak zgužvanem, starem, bliedem,
čkomečem?

Čuješ li glase vsih ovih lieta
teri kričiju v nutrine moje,
čuješ li serce tere postiha
kak vurica okol cajgere broji
same da vlovi kušlece tvoje?
Čuješ li v noči kak misel ti pošilam
dok mesec blešči čez oblouk otpri
i spati ti ne da, a ja si pak gruntam
da l' da je pošlem ili bi ipak taj
oblouk zaprti?!

Picek f gajbi

Puše veter, curi sever z snegom,
Jedna spodoba zabundana ide po stezi.
V peči cvrči sirovi nerod,
A drobni vrabec sedi na brezi.

Ležim v posteli, v glavi mi bobnja.
Igraju mužikaši, pleše se, vrišče.
Samo ja nemrem nikam,
Osečam se kak v gajbi pišče.

Ak je svet kakti picekova gajba,
Ne znaš što koga gda porine il ti na nogu stane.
Ne znaš što koga fčukne il vgrize,
Zakaj ti žarula na glavu opane.

Ješ s picekima v gajbi isto smeso,
piješ mutno vodo.
Moraš stalno biti spreman,
Da te piceki zatamlali ne bodo.

Osečaš se sigurno f gajbi.
Misliš da je to tvoj celi svet.
A dok prvo perje dobiš,
Pošlu te na dvorišče na pramalet.

Tvoj svet neje više gajba.
Vidiš sonce, nebo i oblake.
Jedino se tu i tam bojiš da se ne bi
kanjur porinul čez obešene na drotu flake.

Ti si malo pišče koje navek toplinu i dragost išče.
Bojiš se sega. Bojiš se sebe.
Bodi siguren i čvrst u svoje žele.
Ja verujem odnavek v tebe.

K leto postal boš pevec gizdav i jak,
kak Ares boš branil svoje jato.
Imal boš perje kak Samson lasi.
A v srcu za druge, samo zlato.

DARKO FODER
Ivanec

Drač

Kak drač
vide me tve oči.
Kak ternje pikoče
štere draplje i kuažu dere.
Kak kaprive žareče
koa žgaraju, aplieču i haraju.
Kak voke srbeče,
zapičene, da jih z nikakvim cicljunjem ne vugneš.
Kak astričak zaguljeni
šteri nie moači datreči.
Kak slak neveljoni
koa stegne i zaguši saku mladice.
Kak pirenjku uaštru,
služavku brig čaviečje moke.
Kak amboaziju dateplenku
koa se sikum zašturi, nepazvona.

Kak drač
vide me tve oči.

Najrajši bi me paskubla,
karenje mi fsiekla,
paciepala, poakasila, vužgala,
so kuaru mi sliekla,
nigdar vade mi dala,
soaga živoata mi fkrala.

Kak drač
na tve sam steze.
A some sam štel biti
tva vračtva,
ruaža tva dišeča,
tratina meka,
tratinčica fajn zgledeča.

Kak i draču
če nie ga mesta zame
f tvemu vertu,
ni na njive,
ni oabreži čak,
serp zemi i fseči me,
skoapaj me,
žejaj me da fsehnem zanaviek.

A če ti se smilim,
za se koa sme negda bili,
pad gaciju me hiti bar,
v drač.

Nek mi tua bo tvuaj dar,
da tak, kak me tve oči vide živim,
med dračjem da senjam
ščeronje ruaže sreče
i v senjumi da jih dišim.

MILAN FRČKO
Koprivnica

Štenge za nebo

18. 1. 2015.

Roke zavlečene vu reklec.
Noge vu blatu.
Visibabe spod leski.
Pavočinje na suhom svržju.
Ober sega blešči sivo nebo.
Na vušču Drave,
vali pučejo nasmejana detinstva
z kmičnih luknji.

Reči ne kučiju na vrata

Reči ne kučiju na vrata,
a pred njemi su,
prezvustne, bogečki prezdomovne,
na zdenomu dežđu cajta,
potopnomu,
čeprem bi mogle zakričat'
ter bi ti poletel
fletnejše od ufanja.
Nu, one to ne smeju
da ti duša ne zbeteža
od nezaslužene vedrine:
em kak bi bilo
da im zveličitelj budeš,
da ih lek mestu poseješ po Lepoglave
kak bi čem predi rod donesle
koteri, pripravljen z ljubavi kot soli,
tebi omogučuje
da se z vesmirjem vuzjočiš
kot vitez v panceru od zmiseli.
Ostalo bu pesma.

zveličitelj – spasitelj
lek mestu – smjesta, odmah
vuzjočiti se – suočiti se

Vu megli spomena

Rieči ove piše
bezvremena sjena,
koračam astralom
na rubu pameti.
Duša lebdi
nad skritim mestima
nekad davne
zgubljenih sjećanja.
Čakam red
vu vremenske čekaone
skup s kolonijama
nesrečnih duša.
Tihe šeptanje
zove vu skritu sobu
čez vrata
gliboke sviesti.
Iza mene se gubiju
puti zaborava,
iščem život
vu zgubljenom nekropolisu.
Hodim po oštrice
življenja i smrti,
zrcale kozmosa
smeta prolazu svetlosti.

Vu praznine
med otkucaji večnosti
nazire se
klatno vremenske smrti.
Nepoznata žena
daje mi rouku,
obrisi se gubiju
vu megli spomena.

GORAN GATALICA
Zagreb

Amorozna večer na tramvajske štacije

vse diši po svibanjskem deždovju
zgublenc se smiče po tramvajske štacije
žoti podočnjaki človeka rišeju noštalgiju
zaprte derutne horvacke fabrike
bolečiva pleča prekrivle stari kožuh
na sprudu plavega detinstva švercaju
se deca i spomenek na neposramlenu
domaju
nežna deca v pinklecima
nosiju hrpte senja v beli svet
amorozna večer drnda se
kak jedre srce horvacke
antipatetike
bleščiju se kockarnice
a bokci se tješiju reciklažom
od kvarta do kvarta
vusred srca amorozna večer
beži romantiku z roke

Spomenek na ljetine

čkomina prilovila cajt mrmlice
v jantare
fajhetna zemla otprla obloke
letnoj žegi
svetleča droptinica bitja
na bregu prilovila lepotu Božju
sončke pospravile ljetinu
na hižno črepovje doprhale
angelske ftice
i žvrgulile kak po doge
korizme
družina potirala možgane
po gruntu
dva obraza v belim ropčekima
privijala se k smešku
ftrgnjena leta vabila
nove mrmlice na cukar
mlada ljetina znova presušila
sonce na dičnem potu
žge pometeni prah
jentar skrivle naša
doga spresušena leta
i drobnu mrmlicu i konjeke
kaj kaskaju kak i romarka raja
po zemaljskem raslinju
po gruntu teri žge sonce
i znova nas po iste vure
vabi na dogo hodočašča

*

po površini dana plutaju ludi
držiju dah vu plućima
ne kaj zarone
nego kaj ne potonu
na hrbetu
ne glediju glibinu
al ni nebo
žmiriju i plutaju
z rukama vuz telo
nadajući se da ne buju v nekaj vudrili
da budu sigurno došli do kraja.
plutaju ludi po površini dana
kak leševi
al to im naj govoriti
jer ne buju dobro zeli
da su mrtvi
itak
oni su ti koji putuju
a ti si se čvrsto primil
sediš na obali
poslušaj zalazak sunca
i z tom se narandžastom mažeš po licu
misliš da tak moreš zaustaviti dan.

oni idu
se dale
ne treba im više nego dopelati
dan do kraja
a ti po noći vulaziš vu reku
i za njih si prošlost
gda probaš plivati protiv reke
protiv vremena
kaj bi još malo duže
zadržal one koje imaš.

VERA GRGAC
Novaki Bistranski

Idem polaku

Nuoč se je v sele zavliekla
mirujeju hiže stare,
starost je prestara,
mladost odletela v strajnske kraje.

Imamo gruobje i respela
i gruobara imamo
i jada kulike očes,
hmiramo za se i za te.

Nepravde imamo,
zastoupnike, souce i fiškale,
ovrhe stiščeju požirake,
gospoda ne nosiju škrlake.

Kričiju ludi, naričeju babe
kmica je se vekša,
pouni mesec broji dane
i skriva je v trave.

Na turnu vura vure odbija,
suhe listje veter niše,
oblak se zdigel i nekam se žuri...
Ja idem polaku.

Leže dišem

Visoke nad nami mouči hištorija naša,
smrtni smo,
srce skulave silnega čoveka
ki mejnal bi z rečjami čud kuore zemalske.

Duha zdavne cajtu, čude tajni skrite
v črne čkomine driema zemla ova,
spod oblaka i spod sounca čaka
da bi voda sê zlo zeprala.

Moumla nebe nad nami,
zamla je črna i prašna
i bregi i kleti i duša starega svieta
i cirkve brez zaštitnika sveca.

Srce bi goru preskočiti štele,
nazopet bi bile orajne i žetva
i zdenci pouni
i nebe i potok skupa.

Duša gori kak sveklost svekleža,
vidim majku, kolovrat i preju,
moudru starost i snene dečinstve,
dišem male leže.

Kaplice

Kaplice curiju
za višednevnog dežda
vsaka kaplica dela znak križiča
vsaka oku draga
zid bez krova deždovje sceda
mej vetrom žitki se trosiju

Kotači peljaju
zaraščenu nekošenu ledinu
nevideči kamen

Vus potek pot
nagleda me zamulena črlena škola

Vu meglene kišne prašine
strepnja nabada moj senj
ober zebranuga mesta
oblak raspre me
na zemlu zruši me dežd

Kaplice kapaju
delaju nove križiče.



VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Htel bi živeti

Htel sem živeti
stvarati
družiti se
lubiti vse
htel sem biti koristen
potpirati dobre namere
radost z vsemi veseliti
žalost vu žalosti podeliti
prednevati i popevati
svoju misel zreči
sanjariti
smejati bi se htel

Ljudem dodvarati dobrim delima
znalaziti nove olakšice žitka
vsakojake savete poslušati
koješta kušati
dobre od lošega razlučiti
kaj je smeti, kaj nije smeti
prizival k sebi vse
z semi družiti se
htel z radošču žitka biti
htel potomstve na svetu imeti

z stola gledela me rumena božičnica jabuka
otišel sem vu popevku i vekovečni žitek.

Živlenjski zov

Kre kre, kre kre.

Krekne, skekne, sklekne,
zelena kak voda
šteči ju roda.
Na listu čepi i pluje
fort se napuhava i kmuka,
kmukača dozava
več ji je muka.

Skukne, kmukne, žapca lukne.
Senje kuje i na listu pluje.
Mrkne, kmrkne i se ji se smrkne.
List zrivala dale voda
ščapila ju glana roda.

A žabec ji se čabesno zbeljil
i za drugo pridošlo kmuko
fletno se zakeljil!
Zbečil je svoje crne joči
i kreketal se do noči.

Kre kre, kre kre.

h dervenemu križu zapisane

pervi plač
pervi smehek
i korak pervi

sake razbite kaljene
i zdrapani laket
ad pervega kruga na becikljinu

perva slova
perva ljubaf
se samuoče i buoli
se kmice i saki sunčani dien
...se radosti stočene h živleju

se tuo je h dervenemu križu zapisane

si požari kere si hgasil
i vetri kere si stišal

saka liepa rieč spukjena z serca
i dragaje materinega nabuoranega lica
si padeljeni blagoslovi
i atperte ruke ki dajeju

sa dobra ki si jih
bez gruntaja drugemu dal
se neprespane noči
za kere ti nigdar ni bile žal

se tuo je Jemu prikazane
i h dervenemu križu zapisane

kaljene – koljeno,
becikljín – bicikl,
spukjena – iščupana,
dragaje – draganje, milovanje,
atperte – otvorene,
gruntaja – razmišljanja,
kere – koje

ALEKSANDAR HORVAT
Ludbreg

Škrinjica z blagom

Gda god mi noga zaluta
Prek dragoga kraja,
Ja najdem cekina
Za škrinjicu z blagom
V koji čuvam zavičaja.

Negda idem
Za istim tragom,
Negda na novi pot zakoračim,
Idem gde jesem i nisem bil,
Znam da je negdi
Za škrinjicu z blagom,
Veter cekina skril.

Najlepše je po svojem
Kraju hoditi,
Pak će i moram
Za životom
Kam drugam iti,
Škrinjicu z blagom
Ja z sobom imam,
Sakomu rado
Cekina z nje dam.

ANA HORVAT
Čakovec

Kak tak

štela bi, nebre
nečem, al oče
očem, a neda
nejde, pak ide

idem, ne genem
stojim i idem
kričim, neje čuti
čkomeči zija

nebrem, a bi
rada bi, nejde
ide, pak stoji
neče, a oče

popevka, kletva
mužika, kaštiga
mesec, jutro
sonce, kmica

robava teja,
cusravo svetlo,
vurčena glava,
f krletki ftica

Siele od blata



NADA JAČMENICA
Sveti Križ Začretje

Rozikrant

Našljingani rozikrant
i moje dišeče ruke
na licu,
pod nebem
i h zemlje.

Podragam travu okoli,
a rosnata se dišuoba skotura
h moje misli.

Začujem mehke korake svoje matere.
Vidim kak raši shiekljane lišče
i dozava me čez jutre
lice pogladiti svoje i moje
z najmekšu duhu h veselje zamotanu.

Onda nese svoje ruke h hižu,
a naš se duom rascviete
h male ruoze cveteke.

Naviek je se zmisljim dišeče,
kak raši naš malji,
jedini,
našljingani rozikrant.

Ponoriete želje

Nemrem je hśasiti i zadrŹati,
h red postaviti i hmiroviti,
ponoriete moje Źelje skrite.

Dojde mi
da bi Źtiela potoke hpljetati,
ravnice s Źitkem hbirati,
po oberŹja grojzdje dozrievati,
h modrine morja oblake tofljati.

Dojde mi,
pak zemem zubaĉe
jer bi Źtiela zvezde zubljeti,
tuople i goruĉe h kinĉ naŹvavati.
Dojde mi
presejati Źivljejnje
pak hloviti na situ
se zgubljene dane i ljudi i slike...

Dojde mi pak
da je neĉu hśasiti i zadrŹati,
h red postaviti i hmiroviti
nek z njimi potajne zajti h tvoje oĉi
i s tuobu skupa gledeti
same naŹe stare vrijeme i Źivljejnje...

Ponoriete Źelje moje skrite!

A onda dojde jutre
i moje senje spere nuovi dan.

Primem ga na pleĉe
i nosim ĉez vrijeme
trpeĉi i muĉeĉi,
a joŹ veĉ Źureĉi
da hgasne ĉiem prije.

Jer gda nuoĉ nas poklopi i mir,
zbudiju se ponoriete Źelje moje skrite
i dojde mi...

Zaraščena toga

Starec japa v trsje gleda
Črevec i dračje mrežu mu preplelo
Dihati grozdju ne da, goti
Gda se zastavil kre brajde
Gledi i nikaj tu ne najde
Čkomeči grli zaraščenu togu

Na kopaču, zmučenu glavu nalecava
Zvehnjenom rokom klačiti bi štel
Al' zemla je trda i dračje se preplelo
Več razme i sam da nije za delo
A tak bi radi z bregima živel

V nadrima stišče, na joči mrejna vleče
Prestrl je dušu med redima dragim i
Ves v suzah mehku senku išče
Kaj bi otpočinul i zaraščenu togu
V srce gliboko v zaboraf skril

Pusti me

Pusti me če hočem sama biti
ne mi je do tega kaj drugi
hočejo sam govoriti i govoriti.
Nerverajo me glasne reči
sega tega mi je preveč
i rajše bi da nišči nikaj me ne pita;
zakaj se smejem ak mi se smeje,
zakaj mi srce suho je od žeje,
zakaj bečim ak mi soze same od sebe curiju,
meni je polako živet
gda si drugi se žuriju.
Potancam si z oblaki,
z zvezdami se v noči pospominaam,
na brezi si listeka podragam.
Nikomu ne škodim,
kre sence svoje sama hodim.
Splela sem tišino vu venček od klasja
glasni potepuhi ne spadaju
vu moj mali raj.
Zato me pusti če sama hočem biti
samo me pusti,
pusti me
i mira mi daj.

Moja liepa kmica

Pa sam počel z olofkuj veslati,
a niesam baš siguren ali znam
kak se tuo točnu diela.
Si bi radi da jih veslač odpelja
na najliepši diel ribjaka.
Tam ke miesec ide vun
med dvie jalše i čuje se
slap kak dotače i dotače
srebrenu vuodu z briega
čes vuski jarek...

Našiljenu veslu, kam buš genil!?
Prosim Boga da mi itak pukne špica,
i da Miesec još ne zijde.
Još mi malu paše moja liepa kmica.

Jedna proljubavna, preljubavna

Ti, picika, moj pes,
moje levo pero, ti moj i
premoj ves,
dej, zemi me za moža, za lepu noru čer
(al bar za pajdašicu),
tak lepu, najlepšu, dragu,
najdrakšu
kakva sam vre jê.

Nišť navek i stalno: na kakvu
vuru, dve, mort od vê
do zutra,
kak vre pê da pê (a pê...
kaj ne da pê?).

Najtvoješa ja tvoja,
nadjubavno, žareče, sêm
ftruc i nesramcè, priznam i vundam,
najmoješi ti moj -

ne ljubav kakti reč, fticu letalicu, kinč i
cimerinje
neg celcato-celu, mej sličnu,
na piknje, ritastu, debelu –
kakva je vre jê.

Kušnem te vu vuho i fejst
se stisnem k tej: tak, s prstom
na prst i s čelom na čelo,
perec ti, moje sê,
od las do petni žil, od zvuna do znutra,
se cela zlepotim

- ništ navek i stalno:
sam' od mene za te i sam'
za drobno vê.

STJEPAN KOVAČEC
Zagreb

Kruha i masti

Zeleni brieg
po teremu sat hodim
zgleda drugače,
ni bile kak je sat,
a bile je to davne
negda, gda sem bil mlat.

Brieg je bil puon cvietja
na nem krave su pasle
i tu i tam šumske jogode
su na nem rasle,
bil je nekakev nepisani
ret i blagostanje,
čuden sme mi narod,
vatrogasne zabave
popievke se popievale
čuvale se blago i vjutre rane
išle se na oranje.

A sat,
kravic več ni, kojni još menje,
al istina je, ni zgoda
da iz toga maloga naroda
tuliki su političari zrasli
kak da nigdar niesu probali
jesti
kruha i masti.

MIRJANA KRIŽANOVIĆ
Stubičke toplice

Prišepni ruožam

V meglene su...jutre...
Precvele krvave...ciklame..
I zmisliše me na rieči...
Stare...mame...

Sinek!
Koj god da te..mouči...
ILI...čudi...
Prišepni...ruožam...
Bolše su od...ljudi...

ZVONKO KUDELIĆ
Zagreb

Štibra

je, lahke je Njemu bile lamentirati v Balada
več od osamdeset liet prie mudrijašuv z sih pokle Vlada
no, neke su napravili i za sobu ostavili
makar mi se nekak čini, da su si največ truda dali
da bi zmislili kak bi nazvali:
„zake i kak bi još i još penez ljudem z žepa stepli – da bi za
svoje riti (pre)več imeli“

pak vezda imame:
spomenine, mostarine, komorine, potpisnine, štambiljine,
cestarine, pristupnine, tuneline, otpisnine, ispisnine,
zapisnine, dopisnine, zahtjevnine, potvrđnine, otkantarine,
putovine, poštarine, otkupnine, zakasnine, preranine,
participnine, preglednine, upitnine, župniknine, boravine,
hižarine, vodoprivrednine, meglarine, ležarine,,,,,
a na se žive i mrtve – trošarine
i pitaj Boga kak nas se još guli,
skore sam pozabil – na se još ide i petina....

al mora se priznati da je bil izuzetni um-
- on do je štibre na štibru bil kum

ĐURĐA LOVRENČIĆ
Sveti Križ Začretje

Mejažna graba

Teče voda mejažne grabe, žlabure zdihavlje. Ma sunce na
obrazu, miehenj kak postelju i suhi llist na mokra rukah.
Zavija, poskakuje, popikavlje se, zadievlje, teče, teče, teče...
do da se ne htopi. E h trave visuoke, e h vode gljibuoke.

ŠTEFANIJA LUDVIG
Dubravica

Veslati na oblaku

Če bi se mogla
do oblakov popentrati
Našla si bi jenega beloga
kak tuhicu od perja
Od jarunskog veslačkog kluba
bi si vesla posodila
i vse do svoje Drove
po nebesam bi plovala
Zogreb bi prešla
Sesvetska sela
Svetu Helenu
Novi Marof
črez Kalnik vse do Ludbrega
spustila bi se blizu mojega sela

Nad jezerom glibokim
z belom se bom lađom zavrtela
ribicami bom druptine rasipala
gledala kak rečni galebi
crvenperke loviju
kak guste bukve vu vodu glediju
Na kraju bi oblaka otpustila
nek si nuzaj vu nebo zdigne
Po drovskem rukavcu
po drobnem kamenju
bi bosa hodila
vu srčeku bi vodom zdenom
mladost zbudila

A unda bi vu selo odbežala
po stezicami vuskim
po zavrtnicam bi ivančice
vu pušlec nabrola
prek plotu se prehitila
da bi čim prej svoji ljubljani
od dragosti cveteke friške dola
Tu bi una vu dvorišču
čučice svoje hronila
z raširenim rokami
k sebi bi me stisnula

- Znovič si mi tu.... diete moje! -
rekla bi mi nasmejona
- sum te Bog nuzaj donesel -
Rekla bi ji čistom stiha
- ni me Bogek donesel
nek anđel od oblaka
viš kak se vu jato hitro zdiže
oče i un biti obitelji bliže -



Na mojim se migica konča sviet

Vsu sieru, v sivem sviteru,
tu su me deli kak stvar,
boleču, drobnu stvar.
Negdo je ružil z šalica, tanjereki, z kavu,
negdo je mužiku navinul,
negdo je nekakvu pesmicu povedal,
dva su igrali šah,
vu sobotu su tancali,
z večerku su znali začeti Oče naš.

Z kopači su pukali z mene rieči,
rieč po rieč otrči kaj bi mogli narisati sliku,
čujti me serce kak bobnja,
kak da kojni duču, kak da viher nojsi kroh.
O gdo zna gde su ostale moje rieči.

Poklo je serce steklene vure
tera je kočila z nami,
pokle vsega tak sami,
čutimo klicu smieha vu dalečine.

Na mojim se migica konča sviet,
gda megnem vse se premeni.
Ono kaj je ostalo lazi vse bliže zime,
idemo vsaki k sve hiže,
vse smo si bližejši,
vse smo bliže.

Pupa, kašerani paper

Vučil nas je gledeti z nutri,
videti veju v hosti, list.
Vučil nas je poznati farbe,
kobalt plava, prusko plava,
egipatsko plava, indigo plava,
gliboko plava, nebesko plava...
Pital je, kakvo je nebo denes?
Črno i bielo i kufrasto zlatno bilo je nebo...
Pikicu modre v bielu deni,
črnu po vodenom paperu treba rezlijati.

Vučil nas je kaj je zapraf ars.
Najpredi je drievo bilo, liepo drievo,
dojdu ftiči, veverice,
pokle je paper.
Najpredi je mrzla voda z glibine,
najpredi se šenica zible.
tekar onda melin, mela, melnata kaša,
kašerani paper.

Pupu, pravu pupu z kašeranog papera
napravil je z nami,
z škrlakom na jenu stran,
dva gumbi stekleni su joj joči bile.
Gde je vezda drievo? pitali smo v glas.
Zaprite joči, posluhnite,
to vetrek šumi v papernastom sercu,
v leskavi opravi od svile.

Krpene, z porcelana i glajžene,
namigavaju nam pupe,
prenavlaju se, smeju na glas.
Ni jena ne ona kaj sme je poznali,
kaj je prvič drieve bila, kaj je znala nas.
Trudni, z melnatim rokami,
znovič miesimo
kašerani paper.

BISERKA MAREČIĆ
Kašina

Tiele od blata

Ni mi zajti f uovu huostu drača i trača,
najti mi je puota puostrance črez divjinu...

črez dalinu... Pregaziti mi je puote po teremi
se rietke ide... pak kak zide, zide...

Iskati mi je negde drugde, gledeti tam gde drugi
gledel nije, f duplji kojekakvi kojekaj se skrije...

niš onak kak zgledi zapraf nije... Muoram iti
kam puot me pela, cesta črna, cesta biela...

svuoje seme sejem, svuoj bum žitek žela.

Kikla mi ot prašine zotkana, ot vetra narancana,
kapuca mi ot nuoči mefka sprefarbana...

Tiele mi ot blata trune sebe slične išče
al dobije kaj još nije dobil nišče...

Jel muora biti kaj muora biti, dušu kaj svietli
ni tiele ot blata nemre skriti.

BISERKA MAREČIĆ
Kašina

Svetle i senca

Ja sem štela svuoje svetle
ti si štel muoju sencu....

pak sme prešli saki na svuoju stran... sviet i ja...
uostala je pesen žalna f zlatniem gitram zaprta.

Pesen žalna, pesen glibuoka, z črnu črknju prikuovana,
pesen nesluobuodna, pesen raskajdana, ot čkomečih
suoz slana...a mogli sme biti... mogli sme biti... človek
same da si štel...

Ja sem štela svuoje svetle, ti si štel muoju sencu, naj bi
senca naviek bila ista, štancal si štambilje, ja sem vliekla
mefke trage kista... nigdar ista...

biti pesen kaj ju sviet dirigiera, biti tu same da bi nestal,
kulikuo muoraš da bi sudbu svoju zestal...

ili nit svuoju sam si presti, z svuojega tajniera jesti,
spret svuojieh vrati mesti... naviek je za zbrati...

ciena teru tiele plati ak nakaniš dušu prodati...
ciena teru duša plati ak se zbereš prodati...

VESNA MATEŠA
Zagreb

Tragi

Zbrisal si fse svoje trage,
kak da ni bilo te ni,
kak sneg gda prekrije zemlu
i fse je čisto i belo,
kak voda gda zbriše trage f pesku
ko da nišče tu hodil ni,
kak duga kaj svoje farbe zbriše
i z nebom se vu jeno samo stopi.
Zbrisal si fse svoje trage,
al si pozabil mene zbrisati,
pozabil si zbrisati sebe vu meni,
kajti su ti tragi vu meni živi,
duga še navek svoje farbe čuvle,
f pesku se vidiju tragi stopin,
spodi snega se mlada trava zeleni
a spodi trepavicih mi i dalje tvoje srce spi.
Zbrisal si fse svoje trage,
al sebe vu meni nisi,
a morti si to i navleš napravil,
kajti si znal da bu tvoj trag pri meni na sigurnem,
da bu trajal, onak neobrisan, čist i sjaječi
po tebi i meni, od onda negda, dišeči.

JASMINKA MESARIĆ
Zagreb

Zapopeval je ptič

Na črešnjine grane
zapopeval je ptič
o snegu teroga videl ni
o cvetju tere se
mesto prema souncu
prema zemle ukreče
o protuletju tere
jedva doprhaće
o dobrote tera vu žepu
čuva kače
o čoveku teroga
videti nigde ni
teri svoju glavu
vu kontejnere meče
o zajne druftine kruha
teru siromak
po rukami premeče
zapopeval je ptič
iz sega glasa
a jel čuje negdo taj krič
ili nam niema spasa.

KRISTINA MRKOCI
Mače

Mačanski nokturno

Nad Mačem Mesec visi kak stari
dedekov škrljak.
V puotoku se hmiva,
pred zvezdami se,
v dimnjaku skriva.
Na lancu pes laje,
zavija.
Morti bi štel biti pruost.
Čuk se na drijevu javlja,
babice ne da spati.
Kmica.
Z Poznanovca čuje se cug,
zadnje viesti z Zagreba dunaša.

Dobro je

Dobro jutro! Kak se čutiš?
Jesi danas mavko bole?
Kaj moreš si sama kurit?
Kakve si mi danas vole?

Dobro je...

Kaj nek ti donesem?
Jel' ti morti kaj fali?
Nucaš mlika ili kruha?
Reči mi, jel' te di boli?

Muči, dobro je...

Očeš sadje kakvo jist?
Ruške il' jabuke zlate...
Kaj bi rada, česa želiš?
Sega bu se našlo za te!

Ne briguj, dobro je...

Nucaš morti vraštvo kakvo?
Il' doktoru moraš it?
Jako rada to pozabiš,
Najlipše ti je doma bit...

Naj se starat, dobro je...

Znaš, sumla me je obišla,
kak baš niš ti ne fali...
Sega imaš i se moreš,
niš te danas ne boli...

Se ti velim, da je dobro...

Naj me više niš spitavat
to kaj nucam štacunu ni...
Sa beteg mi mahom prede
telefon kad zazvoni...

Veruj mi, dobro je...

MILIVOJ PAŠIČEK
Zagreb

Zakaj me ti cela boliš

Veliju kak serdce ne boli
I kak suza suzu ne žali
Veliju da beteg z duše stiha zbeži
Pa zakaj onda celi pekel vmeni leži

Veliju gda ljubiš da vsreči goriš
Da zjutrom senjaš i zmesecom spiš
Veliju da zraja se nigdar ne zbudiš
Pa zakaj me onda ti cela boliš

Veliju kak se vsaka suza nekam zlije
I kak bela rosa i črno jutro vmije
Veliju kak ljubav i najvekšu žalost zgasi
Zakaj se onda zbudim bez svilenih tvojih lasi

Veliju da potek za rekom zmiraj teče
I kak se duša za dušom navek vleče
Veliju da se nebe z soncem smeje
Pa zakaj te onda ni denes ni polek mene

DENIS I ANITA PERIČIĆ
Varaždin

Vusamlena Zvezda¹

(z cikluša Duhi 2)

Jempot navečer
zkupili so se meščani mesta Bond
kaj bi zbrali ime za novo školo.

Gda so pred školom večali
negdo je na kmičnemu nebu приметil
jedno
jedino, vusamleno zvezdo.²

Posle je tak imenuvano i celo mesto.
A dolgo posle tega,
pak jošče i denes,
njihovi duhi hodočastijo po kmičnemu nebu Kansasa
baš kak vusamlene zvezde.

/Lone Star je depopularizjerani grad v Okrogu Douglas v Kansasu./

¹ Ang.: Lone Star.

² Tim Carpenter, "What's in a name? Key elements of area history", *Lawrence Journal-World*, 28. novembra 1997., 3B

Imam želo

Imal sem želo
obrniti se na peti, poglenoti se
vu joči i z vetrom
razmotati svoje srce.

Imal sem želo
dati se bez vozlov
i bez larfe.

Svoje ime zgovoriti bez teskobe
i vu moje bore smeha nakapati.

Imal sem želo
da bi mi reči sponile
belino papera, da čkomijo
i da samo pustijo
lubav vu friške zorje
i da ništ ne skrijo.

.....

A ve imam samo jedno želo:
da po beli sanjaki
z menom lete konji jaki
pak da me sančo po belini
po debelom snegu, beli postelini.

Oskrnavana belina

Zagubile se farbe, vutihnuli zvouki.
Priroda posluša bielu čkominu;
nepohabanu, nedoteknutu, neporajfanu.
Vu snježne zibelke zaspale živlejne.
Po ledene beline mičeju se same sienke dvije:
brezhižnik i cucek potucajući.

Noge vlekući, zanavek iščući i
nigdar nenajdući - touppli ljudski prag.
Za njimi ostane same oskrnavljena belina,
na živlenjske steze, zamrznjeni trag.

VLADIMIR PODGAJSKI
Petrovsko

Zvezde

Razrašim druobnu ledinu.
Cvetek več dremlje.
Ga popravim.
Poluknem sfarbano nebo.
Sonce glih zahaja.
Ga pozdravim.

Vietrek mi vusnice žugla.
Ne morem zdržati.
Se smiejem.
Dien mi šmugne črez šake.
Zvezde čakaju na me.
Jih posiejem.

Paraliza senjof



NADA POMPER
Križevci / München

Reči v kaju, sličicami z detinjstva zvoniju

Vu sonetu oli z domače popevke,
Vu oktave gore, dole,
Sidoniju bi zbudile,
Vendar vu mene mučiju ;
Da jih ne pozabiš,
S tiči z rana zazvoniju;

Za perom vu ruke,
Šuščaju f paperu,
Meču me na muke;
Kak zigrana deca,
Peckaju, tancaju,
Gdo bu vu srcu zebrani.

Z ruksakem na pleči,
Z daljin vu tudjine
Mesečariju z menum
Po tavanu vu čkomine

Zalistaju knjige z mode zišle,
Pod prešum vremena;
Z herbarija žute,
Krhke, skrite, vun zletiju,

Vu pisanke z prve slovi
Prve reči, Visoke,
Kak kule čarobne visine.
Vu pastelu
Vriskale su s farbi
Vu cvetju rascvele,

Vu spomenu do boli su žive.

BRANKO MIHOVIL RAKIJAŠIĆ
Pitomača

Mortim

Mortim je tak i najbolše...
Da pozabimo kaj smo se meli.
I nas su kakti mrtvece,
tuđi jal i lažne reči, pomeli.

Mortim je tak i najbolše...
Da više ne teču suze naše,
kajti zmed nas dvoje leži,
nevolja koja drugema paše.

Mortim je tak i najbolše...
Da pozabimo kaj smo se meli.
Kajti smo ljubaf čistu i svetu
s takvem životom sprekleli.

Mortim je tak i najbolše...
Nek sako ima popevku svoju.
Vu nju ti zapri dušicu moju,
a ja bum čuval tu tajnu tvoju.

Špancier z kokotem

Čez roze napudrane friške ljice
plavuoga čkomečouga jutra
čez najglasnejše glaseke tičekof i grljic
čez najtišejše prhanje pospane sovice
prešpancierati se trieba

Kre blješčečega oka štere se budi
kre mrzlouga oka šteromu se spi
dek travica z mirem kapljice rose pije
dek zemljica zouve jašče prosi i molji
prešpancierati se trieba

Dek čovek spi hrče pametuje i bloudi
zaklenout h življenu zarigljan h navadami
nikak peruti nemre dobiti niti posouditi
a raskokurikani kokot sake jutre vun leti
zbiljam dosti je bile črnih oblakof na nebeku

Zažaremof duom

Navečer zažarem h svuoj duom se vrne
lampaš vužge na sakem briegu i unda
h miru sedi dušu počiva črljenkaste luče
vrieme na oblaki življenje na cediljkami

H zažaremof duom čovieček dohaja
po kapljice smirenja po ljitrice veselja
z žeju za pajdašiju mačkariju noriju
z glavou vročou h zierzani oblaki

Z zažarema starinska ljica polukneju
kak nejgda prije alji zde ih videti nie
senek se hjaviju čez rieč čez misel
na dušni dan kupice poune držiju

Zažaremof duom je kljet na križanju svietof
ma zide od friškouga zraka dana i mraka
uokna črljena od sounca biela od meseca
i plavi krof od ščeranjice denešnjice i zutrašnjice

Črna cesta

Črna cesta vu črni kmici
črnu ženu vu črnem skriva.
Bele senje se z belim beliju
i dečji smeh vu gajнку želiju.
Teške je beli vu belom ostati
gdaj črne megle pute zgrabe
i črni škornji na črnoj cesti
daleke tuje senje grabe.
I zemla je pusta, ilovača lepljiva,
zaraščena i jalova ostala je njiva.
Hruška je stare grane povila
i jablan ne cveta zadnja leta
vu vrtu je regač i kopriva.
Tišina je dvorišče i vugrad zavila.
Črna cesta vu črni kmici
črnu ženu vu črnem skriva.
Ne vidi cesta srebro v črnini,
ni pisme ni sliku vu fortotfu črnem.
Ne vidi dalina kaj v oku se skriva
vu črnem je samo još souza živa.

Film noir 1/2

hosta skrivle hiže vu kojima se rojiju vile
slišim šum kreluti vu njihovem zgublenom harcovanju
z riečima teme
z lažimi zamotanim vu zlatu robaču
ajngeli bejžiju
metuli letiju
aeroplani padaju
ljudi se gubiju
planeti gibleju
se prestaje / se postaje prah
gubiju se senje

kmica dohaja: kota se z hudega klupka
po stoti put Jezuš denes hmira
vu ime nekšnega mira
rajski orkester falše igra

kolovrat nemirof, elektrika hrepenjenja razbudi norost
vu hosti misli
vu šikari žitka gda spoznamo da nas več ni



TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Film noir 4.

Zbudi me zvok z vulice
sega natečenega
i pospaneg
krmežlivega
vu umornu luskú dena zapletenega

mamurno i plavo jutro brez vesti z radija
brez kofeina
brez glasof vu hiži

prekrijem se prek glave
štel bi da me vloviju senje
da ležim još male

da ne pozabim da sem još dečec vu duši
kaj zna senjati

SLAVA ROSANDIĆ
Zagreb

Kaj je Rabuzin narisal?

Bom vam ve napisal:
Sonce kakti rajska ftica
Zemlene hiže ke zglediju kak naprlitana frajlica
Šnenokle - oblake vu nebesi:
rožičaste,
zelenvrbičaste,
kričeččrlenkaste...
Zemlicu štera nikem ni več preveč žmefka
Kem je kakti perce lefka.
Oranice - žoti poti
Raslinje milinje.
Foringašec šteri spil si
Jeldomašec.
Vlečeju ga voli tosti
Od radosti – nečeju se bosti.
Čez koruze, kre kobače, repičnjake, šeničnjake, krtičnjake.
Gosja jajca – lati cvetja
Paradajzeki tusti kak kumovi škrlaki
V gartlicu gizdajo se
Ivančice kak grančice – z glavicami zibajo se.
Bregi – doli - zbrda-zdoli!
Kaj je Rabuzin narisal?!
Nič ne valja kaj sem ve napisal!!! Bom nahorukec se to
zbrisal...

PETRANA SABOLEK
Čakovec

Zavozlane reči

Lefko kaj bi i preklek -
gdagod očem nekaj veljkoga povedati
sfaliju mi reči!

I to obične,
svagdanešnje, male,
ke k malima i sodiju,
kak sam jo, i fnogi drugi,
ki nas je vsigdor največ,
ali smo sejeno vsigdar v manjini.

Spočitovlje nam se kaj se samo hujstrimo:
tobože se furt nadigavljemo v smislu
kaj bi spremenili i ovo, i ono,
zmenili i ove, i one,
a brus!

Nema šanse niti za jeno niti za drugo
jer dokač vu to ime paraderamo
zatogač toti i dalje delaju po svojem,
na provom našem,
potiho,
zahrpno.

Ne velim kaj sleporiju,
kaj delaju lejharije,
ciganije,
i tomu slično,
ali ne moči reči kaj im nejde dobro!

Preslepiju čoveka dokač megneš,
i ne sam maloga,
tamveč i malo bolje školane,
ma, cele vojske ljudi
i to z čem -
samo z malo bolje zavozlani reči!

Peklensko-prevarantski, penežlivo- fiškolski posell,
zakrečim kaj najbolje morem kaj bi ih raskrinkav,
i tote, i te, njive reči,
ke so mi sfalile praf gda sam štev
malima povedati kaj so bedoki
ki nikaj ne razmeju.

Ne mislim na reči, ni jo ih praf ne razmem -
razmem samo to kaj vsake štrte dohojaju
v tuliko formi kulilo je stroni otkud ih se
vek samo malo drugač zavozlano poveda.

Zoto se i som sake štrte frčem kak paper v jognju,
dokač ih posljušam iskajoči provu trubentu
ko bu več jempot poštucala krila i
zanavek zatrla v črnu zemlju
te peklensko-prevarantske,
penežlivo- fiškolsko
zavozlani reči.

TEREZA SALAJPAL
Koprivnica

Kristalna obleka

Stiha kaplo kapi,
potiho cure...
z' dreva osušenoga,
smržnjene grane.

Kristalna zimska obleka,
po tiho se topi i kaple,
kak dnevi življenja čoveka.

Stiha kaplo kapi...
čislo soze z' dušinoga joka.
Pomalo se topi življenje...
Obleka čoveka staroga.

SLAVICA SARKOTIĆ
Lekenik

Zajni na liste čekajna

Gda bil je mali
sakoga je kukca vu visokoj travi
prepoznati mogel
Malu mušicu ka pikne
i mam pobegne
Muvu pesjaču
tera se kravam pod repe zavlači
dosadnoga obada
teri oko glave zvrnda
kačinoga pastira
tenkoga i fletnoga teri leti
znad rogoza i mlake
Navek je na nejakve
liste čekajna bil
Za besplatnu kujnu f škole
zato kaj je imel samo mamu

za stipendiju gda je porasel
za posel i za stan
I navek je negde ispod crte bil
Te vraže liste čekajna
navek preveslaju človeka
Gda je ostarel
počelo ga je izdavati srce
trebalo ga je premeniti
pak je bil na liste čekajna
pak je bil negde spod crte
I tak je otišel
med zvezde star
skup z svojem starem
nepopravljenem srcem
Bil je naime
zajni na liste čekajna

ZDENKA SOKALIĆ
Sveti Ivan Zelina

Peh

Stojim kak najsigurneša
i najtrdeša trdina
znam kam idem i kam dojt moram
vse to me
z nekakvu lefkiinu vu mene
nese i nese
na koncu
gdo je to name nekaj kaj melinski kamen hitil
i vse to skup z menu lepo prehitil gliboko
gde se nemremo diči

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Domotoužje³

Senjam veliku goru pod snegom
Annapurnu
Belinu
Mesnate črlene batunike spod snegof rascvetavaju se
Kak veliki krvavi zobi vu smehu belemu
Svet na ohohaj hiljadi i nekaj metri visine
Vidli smo vepre zajce srndače fazane prepelice bez svesti i zraka
A se spoda sam su glibine
Črne. Plafkaste znutrine. Črna panonska mlaka.

Tak sem srečen kaj me ova je zemla je ne pustila rekel je dečec
Vu radioemisiji
Kaj me je zgrabila, moj si rekla je:
Nem te fkanila. Tu tvoja je mater.
I napol plačno napol čez smeheka
Imam još rezerve za sakoga mišeka.
Tik takanje. Polefkost.
Teček. Krsojica.
Tam saka se nada detinstva pasla:
Srečica-
Pod snegima čisti su tuneli smisla.

Vu znuternji vode čudnoga toka.

A moja me zemlica stisla.
Kak mišeka.

³ nostalgija

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Zimogrozni flojsar

Obesel si je Lunu
Na ziherici fkrajani kak cungalki
I flojs je skličuhal fkajeni čez noč
Plavale su misli
Kopitale se reči
A on je flojsal čez noč
Napol speč zavuzdaval
Zvezdu i Reč da bi bili kak voda
Sam
Ftopljeni i vgašeni
Pak skupaj tečeju tečeju i plavaju
stopram

Rescvelo inje na pokomportami
Kapa i čik
Brez joka i lika

Zaleđena slika:

A gda jutro zarosilo meglenu
Sonce se srameči nasmejalo
je bilo kak bleđi stišjeni ocvirek
novoga dana zviranek

I kakti borel se je flojsar.
Po prstih mu nalovela se šmera.
Mrzlo mu...
Sonce restopilo ga v belinu
Njega, vampera.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Paraliza senjof

Bela je belina. Baš mrzlobelina. Belinomrzlina...
Mrzla. I nofti kakti
Papki. Pod njimi črno. Ruli se žmefka čkomina.
Stepajuča. Sebegrizoča.
Ne se štelo zbuditi. Telo. I smiselbelina. Se jena je i dale čkomina.
Telo živi kadaver vu mrzlinam zacementerano vu sehsmisli.
I zaprto vu misli fele sake.
Sam joči se gibaju sim i tam...
Žerjafke.
Paranoja. Zeblina. Natiski po plučam i srcu. Užasi.

Svest da negde su kresi. Vulkani. Smisli.

VLADIMIR ŠUK
Oroslavlje

V logožaru nosim arkadijski mir

V logožaru ja nosim arkadijski mir,
zrelo grojzdje još rosne od noči,
pak, luka, špeka, žahtrku mlieka, domači sir
i popevku domaču kaj z vinom se toči.

Z bezge dišiju bieli tenieri,
med cvetjem brenči bumbarof let,
baš kak da poslušam simfonijsku suitu
a Rimski Korsakof tak scifra mi svet.

Na vietru se ziblje niežni mak,
zmed zrele hrži v arkadijskom polju.
Hrđavi se cujzeki hincaju čez sprepleteni slak,
a pred večerku šmrkljiš žveglja vrbovu žveglju.

I tak, med zelenim liščem zagorskog humlja,
nad strehom stare hiže prše cifrasti leptir,
dedek vnukima o liepe preteklosti brblja,
a ja v logožaru nosim, onie, arkadijski mir.

Oglodano vrieme

Podlokala voda briege,
i zdubela nuove pute,
čak i huste se sušiju,
propasti svoje slute.

Nema blaga, nema stada,
na zvirek nišče ne ide,
kmet ne živi kak i negda
od svojega rada.

Ne poštiva se ni Boga,
pri raspelu se ne moli,
sak beži za penezi,
ne pozna ni brata svoga.

Same jedne još postoji,
krivica i sud pravice,
za grunte i mejaše,
a najglavnieši
na nebu stoluje,
dieli pravdu na jednake farte,
na zdravoga
i na onoga teri boluje.

Na sprevodu

Moker sneg po jambrelaj toče,
za rakom, žena se stiha ploče.
Ljudi pomali v peršeciji idu,
v bljuzgavici koraki se gubido...
Trogi kak reshitane karike lanca,
na zmes pete i petice,
štembilji mrtvozornika il financa.
Se je sivo, bez glonca
to smrt med korakima tonca.
Soza na očni mreni,
okoli sneg krastavi, vodeni...
Ober kapelice zvon se pomali niše,
Zdravu Mariju, Svetu Mariju,
čuti je se tiše i tiše...
Na kraju peršecije,
tiho šumorenje, tiho govorenje...

„Baš nas je iznenadiv...”

„Je, je f nedelju je išče pre meši biv.”

„No, a kaj je opče bilo?”

„A kaj, familijarno... Tromb mu je zaštopav žilu.”

„A tak, viš, zidemo sikak... A kak si ti?”

„Tak, tak, žena mi ne dela... Bole reči nikak.“

„Viš, viš... Sam na grobiju se zidemo...“

„Istina, istina, no bor sam ve videv tvoju drugu ženu.“

„Pusti to... Nego, znoš da mi je čer diplomerala.“

„Znom, znom, čestitam, mama mi je povedala.“

„Prاف je grdo ovo vreme, te sneg, ta bljuzgavica.
Kaj veliš, potli bi nam pasala jedna topla kavica?“

„Joj, joj, nikak nemrem, mi je žav,
nešči mi je na avtu brisoče fkrav.
Pak moram...
No, a vidim..., ve da si se oženiv,
mom si i avta premeniv.“

„Je, je, na lizing sam ga zev.
A tak, na ženinu firmu sam ga dev...
Dve leti ..., pak si pok premeniš...
Tak ti to denes ide... Se ti je to rizik
i druga žena i lizing.
Nigdor neznaš, o kaj te more trefiti...
Nekov tromb... i moraš diti...“

„ Prاف je grdo ovo vreme, v cipelima se mi žverca...“

„ A kaj boš,
življenje je nestalneše od lefkoga perca.
Veter spuhne i mom
dvo tri metre zemlje note vruhne...“

„ Je, je i to kaj veliš, na tri četri se non svet preseliš...
Nego, dobro si se ti to priženiv...
Morem ti reči, prاف si me iznenadiv...
Bormeš si se i pomladiv...“

„Tak veliš, tak...
Kaj boš, čovek zide sikak...“

Ftihnov je zvon,
mokra gruda je na raku pola, don... don...

Zaljubila sam se (br. 5)

Vse moje zaljubljenosti
Z vremenom su prešle
Kak i snegi
Kaj je protuletje
Odnese v more
I već ih ni.

Ne znam gde je doktor
Jel' živi sam?
A morti je kondukter
Cvikal kartu fuliru
Kaj niš nema
Nek je čuval
Pajdašu stan.
Morti je doktor
Lečil instruktora.
A morti je kondukter
Išel v njegovu
Auto školu.

Kak bilo - bilo.
Moj brat se oženil i prešel
Na Sever.
Mamek i otec su mrli.
Ja sem v naši hižici
Sama.
Čez mali obluk
Gledim na stari slivar
Pod snegom.
I ftičeke
Malo je vidim,
Malo se skriju.
Setim se tih svojih
Velkih zaljubljenosti
Pak me vuz pečicu
I sećanja na nje
pomalo griju.

Vušla rieč

Kej se to mene po glave kopiče?
Hitre, kak da žrebe se riče.
Brže, de olovka je, tam negde je v ladice paper,
Hitre, rieč mi bou vušla!

Ladica cvili kak cucek nastreljani
A paper se same glatke podmekne
Kak da čedal je same name, vu ladice, vu tame.
Fletne i sam bi vec morti da mogel je zletel vun.

Za falu kej zvlekla sem ga na svetle dana
Bleščeči kak biseri bieli, pretrpel bou on i moju
tešku rouku
Dok v bržoljice tišče ga z olofku.
Dok rieč iščem, onu, baš onu kej vušla je
maleprijе
I križam krivu, ne paše mi vuhu,
Po biseru bleščečem kak z noužem riežem,
Olofka nad papierem se smilji
I špica poukne.

I kej mi preostaje?
Nakrilnika vužgati, po tipka lupati.
Dok norela sem po hiže to sem več mogla
napraviti
I poštene verse napisati

Goali i skureni na soncu

Sonce,
žega,
mravlje pad kuažo,
skurene življenje,
kerv i flaster,
java i rastoapljeni mozak,
rinitis...
Garim ad tieskuobe,
garim ad ljubavi,
ad nade i skepse,
jene s drugim spletene
v cikluse.
Stiekel očem papiesti neke,
a ne znum koa,
jer se je tak skladne
se na sve meste.
Toa me oče znarieti.
Sipavum piesek čez perste
kak tipke klavira,
i hičem se v kantenjer
Se sve greške,
falinge
i gerda zmišljavunja.
I kad se toa hitim,
astajem some ja,
goali i skureni na soncu.



cijena: 35,00 kn

ISBN 9789536540778



9 789536 540778